

Николаев - Стругач
Худяков - Константин
Бицан - Константин
Бородин

2 № 14 (359)

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

4 красавіка 1959 г.

КАМСАМОЛЬСКАЕ ЖЫЦЦЁ

Не ўсё яшчэ зроблена

Этымі дніямі на біялагічным факультэце адбыўся камсамольскі сход. У асноўным на факультэце камсамольцы спрэвідуць добра. Камсамольцы прынялі актыўны ўдзел на будоўлях горада, у ахове грамадскага парадку. Вялікая ўвага ўдзялецца палітыка-выхаваўчай работе, разгулярнай падпісі на газеты, выхаванні змены камсамола-юных ленінцаў.

Аднак, разам з гэтым, у рабоце камсамольскай арганізацыі ёсьць і недахопы. Грамадскай работай на факультэце занята большая частка члену бюро факультэта і курсаў, групогр. шырокі ж камсамольскі актыў не прыцяваеца. Дрэнна вядзеца індывідуальная работа са студэнтамі ў гуртках.

У выступленнях Салдаценкі, дэкані Пятровіча, Сушчэні, Осіпава і інш. асуджаліся таякамі камсамольцы, як Брылев, студэнтка V курса, якая не здала яшчэ сесіі за I семестр, але на размеркаванні адказала ад усякой работы не ў Мінску; Чухнова, Варанковіч, Кудзіновіч, Бачыла, Сіцко, якія на экзаменах атрымлівають

нездавальнічаючыя адзнакі і да іх камсамольская арганізацыя не прад'яўляла належную патрабавальнасці. Усе гэтыя студэнты маглі бы не атрымліваць двойкі. Узяць бы, напрыклад, Сіцко, Кудзіновіч. Студэнты яны здолныя, але арганізаваныя, і вельмі дрэнна, што калекціў без увагі аднёсся да іх, не трymаў іх, як сказаў выкладчык Сушчэні, у «яжовых рукавіцах».

Безадказна адносяцца да грамадской работы і спартемепы факультэта Бародзіч, Харытановіч і некаторыя іншыя, якія не з'яўляюцца на спаборніцтве і падводзяць свае каманды.

Пытанне аб індывідуальнай работе з камсамольцамі—надзінае і важнае, і вельмі шкада, што камсамольцы факультэта не актыўныя. На сходзе выступалі толькі выкладчыкі і камсаморгі. Асноўная маса камсамольцаў маучала, не быў патрабаваны і адказ перад сходам з нядайных студэнтаў, аб якіх гаварылася з асуджэннем у выступленнях. Работа з кожным камсамольцам дапаможа справіць гультай, якія цягнуць камсамольскую арганізацыю назад.

Р. КАЗАКЕВІЧ.

КАМСАМОЛЬСКАЯ ХРОНІКА

Адбыўся СЕМІНАР камсамольскага актыву універсітэта. Перад актывістамі выступіў сакратар ЦК ЛКСМБ тав. Дзмітрыева з дакладам «Задачы універсітэцкай камсамольскай арганізацыі ў свяtle рацэння XXI з'езда КПСС і IV пленума ЦК ВЛКСМ». Затым былі праведзены заняткі актывістамі па сектарах.

☆ ☆ ☆

Этымі дніямі на юрыдычным факультэце праведзені семінар камсамолаў курсаў. Па запрашенню камітэта камсамола перад прыступімі вопытамі работы падзіліся камсаморг 2-га і 3-га курсаў фізіка-матэматычнага факультэта педагогічнага інстытута імя М. Горкага Галіна Рылік і Лена Зыкава.

☆ ☆ ☆

Нядзяўна ў камітэце камсамола адбылася нарада сакратароў камсамольскіх бюро і члену бюро, адказных за палітыка-выхаваўчую работу гуманітарных факультэтаў. Сакратар Мінскага гаркома камсамола тав. А. Кахновіч у таварыскай гутарцы расказаў актывістам аб канкрэтных задачах, формах і

метадах паліпшэння палітыка-выхаваўчай работы ў сучасны момант.

☆ ☆ ☆

СТАНУ палітыка-выхаваўчай работы на курсах прысяцілі свой сход камсамольцы юрыдычнага факультэта. Перад студэнтамі выступілі выкладчыкі Семярыхін, Барзова, Шішкевіч, Чыгір. У спрэчках прынялі ўдзел 15 камсамольцаў. У прынятай разгорнутай рэзоляцыі намечаны мерапрыемствы па паліпшэнню вучобы і камуністычнага выхавання студэнтаў.

☆ ☆ ☆

НА АПОШНІМ ПАСЯДЖЕНІІ бюро камітэта камсамола падведзены вынікі падпіскі на газеты і часопісы. Найбольш паспехова і арганізавана яна праведзена на біялагічным факультэце (сакратар камсамольскага бюро Малашэвіч). Мала ўдзялялася ўвагі гэтай важнай справе на адзяленні рускай мовы і літаратуре (сакратар камсамольскага бюро Л. Петрыенка) і юрыдычным факультэце (сакратар камсамольскага бюро А. Тарасенка).

ХУТКА АБАРОНА ДЫПЛОМНАЙ

СОНЦА - ВЫГЛЯНУЛА
з-за хмар. Яркія прамені сонца засяцілі падаконнік і край стала. Іван зажмурыўся ад рэзкага светла, адклад у бок недапісаны ліст паперы, зняў акуляры і падышоў да вакна. На вуліцы—вясна. Яна ўспышкі на тварах людзей, у набракальных пупышках дрэў, у вясновых хмарах на небе. Для Івана гэта апошняя учэрніцтвікская вясна.

З зайздрасцю пазірае ён на праходзячых ліма бесклапотных юнаў і дзяўчын—некалі ён не адстаў бы, а цяпер нельга: на стале незакончаны рэпіт дыпломнай. Праз колькі тыдняў абарона... Іван падышоў да стала. Так, на чым жа спыніўся? Ага, артыкул З. Бядуля «Як стварыць беларускі балет» у газете «Савецкая Беларусь» за 1922 год. Колькі цікавага тояць у сабе падышоўкі старых газет! Чытаеш іх—і зусім інакш пачынаеш глядзець на сваю неспакойную прафесію. Здаецца, само жыццё застыла на гэтых пажойкльых ад часу газетных старонак. Вось аб'ява аб адкрыціі Беларускага дзяржаўнага тэатра. 1922 год. У пастаноўцы Я. Міровіча трагедыя С. Паліванава «Жрэц Тарквіні». А ў наступным нумары—рэцензія З. Бядуля «на пастаноўку. І вышэй названы артыкул і гэтая рэцензія цесна звязаны між сабой: пісьмен-

нік-журналіст З. Бядуля клапаціўся аб tym, каб беларуское мастацтва было сапрауды нацыянальным, самабытным... «Перш-на-перш, у БДТ балет павінен мець усе адзнакі беларускісці». Іван падумыў аб tym, як гэтыя слова здзяйсняюцца цяпер, успомніў апошнюю беларускія оперы, балеты і спектаклі, узяў новы ліст паперы, уверсе пастаўіў нумар старонкі «98» і стаў пісаць...

Над тэмай «Змірок Бядуля» у газете «Савецкая Беларусь» у 1920—25 гадах Іван Шуцік пачаў працаўца яшчэ на 4-ым курсе. Эта гэта не распрацавана, крытычная літаратуры пра Бядулю, як журнalist, яняма. Справа ў складнялася tym, што цяжка дастаць падышоўкі газет за 20-ыя гады: у час вайны бібліятэка З. Бядуля згарэла: адзін экзэмпляр гэтай газеты застаўся толькі ва Урадавай бібліятэцы імя М. Горкага. Але Іван не пабайдзіўся цяжкасцю. Курсавая работа яго на сарака старонках атрымала выдатную адзнаку і ва ўніверсітэце і на гарадскім агледзе.

На V курсе Іван працягваў падрабязна вывучаць спадчыну З. Бядуля, чытае аўтабіографічную аповесць «У дрэмульных лясах», вялікі раман «Нээт Крушынскі», каб лепш зразумець творчасць пісьменніка. Дыпломную ён піша на новым плане, выкарыстоўваючы толькі некаторыя месцы з курсавой.

Вялікую дапамогу аказвае яму навуковы кіраунік кандыдат гістарычных навук Р. В.

ЧЫТАЙ
на гэтай старонцы:

● Камсамольскі сход біялагічнага факультэта.

★ Іван Шуцік працуе над дыпломнай.

● Размеркаванне на гістарычным факультэте.

★ Пасяджэнне прафактоў.

● Камсамольская хроніка.

Булацкі. Неяк, прачытаўши першы раздзел дыпломнай работы, Рыгор Васільевіч сказаў:

—Добра, добра. Толькі вось ролю газеты «Наша ніва» трактуеце крыху няправільна. Так, значыць, придзеца да працаўца,—і ён падрабязна прааналізуваў памылкі і недахопы, Іван вельмі ўзяўчыні свайму навуковаму кірауніку за такую дзелавую дапамогу. Ён яшчэ раз прачытае арыгіналы, пралядзе рукаўты, робіць папраўкі. Ен ведае: праца яго недарэмнай, усім, каму прыдзеца вывучаць творчасць З. Бядуля, не трэба будзе корпацца па падышоўках газет і даведніках. Прауда, лёс дыпломных бывае незайдросны: яны кіпамі валяюцца ў шафах. пакрываючыца тоўстым слоем пылу.

Пройдзе некалькі месяцаў. Іван Шуцік абароніць дыплому, здасць дзяржаўны экзамен і—быўшай універсітэт!

Шчаслівага шляху ў самастойнае жыццё табе, Ваня!

А. АКУЛІК.

НА ГІСТАРЫЧНЫМ ФАКУЛЬТЕЦЕ

ШТО ГЭТА за свята на гістфакі?—пытаюць студэнты другіх факультэтаў калі аудыторыі № 5 у студэнтаў 5-га курса.

Сёння і сапрауды вялікае свята, ідзе размеркаванне на працу. Хутка прайшлі 5 гадоў студэнцкага жыцця. Як не хочацца разлучацца са сваімі таварышамі і выкладчыкамі, але што зробіш, Радзіма кліча да працы.

Так на пытанне камісіі студэнты 5-га курса адказвалі: «Мы паедзем туды, дзе прыняхем карысы». І сапрауды, абаўзякожна савецкага грамадзяніна быць там, дзе ён больш усяго патребны.

У Мінску, Маладзечанскую, Брэсцкую і інш. вобласці атрымалі накіраванне студэнты Прахаровіч, Мілюкова, Касперовіч, Гаўрыленка і іншыя.

Пажадаем жа ім шчаслівай дарогі і самаадданай працы на карысць нашай Радзімы!

І. ПАВЯДАЙЛА,
старшыня прафбюро гістфака.

У прафкоме БДУ

25 сакавіка адбылося пасяджэнне прафкома БДУ імя У. І. Леніна, на якім быў разгледжан шэраг пытанняў: аб падпісцы на газету «Беларускі універсітэт», аб правядзенні агляду інтэрнатаў, аб загадзе рэктара на конкінкурсі «Філфакадр» у інтэрнатах, аб наведванні лекцый, размеркаванні пуз'ёвак і інш. Бюро прафкома заслушала спраўдзічу старшыні прафбюро філалагічнага факультэта т. Філончыка. Профком адзначыў, што прафбюро філфака не зрабіла належных вывадаў з разшэння XVIII агульнауніверсітэцкай канферэнцыі і справаўдзічу старшыні прафбюро філалагічнага факультэта.

Па разгледжаных пытаннях была прынята адпаведная настанова.

Донары—патрыёты РАДЗІМЫ

У адрас Беларускага на-
вукова-даследчага інстытута
пералівания крыўі кожны
дзень паступаюць пісьмы.
Аутары іх выражаюць сар-
дечную падзяку донарам—
людзям, якія даюць сваю
кроў, каб вярнуць да жыцця
і працы тых, з кім здарыла-
ся няшчасце.

Вядома, што пералівание
крыўі з'яўляецца адным з
эфектуўных метадаў лячэн-
ня, які ўсё шырэй укара-
ніеца ў многія галіны ме-
дыцыны.

У пачатку развіцця пера-
лівания крыўі першымі до-
нарамі-энтузіястамі былі
пераважна медыцынскія ра-
ботнікі, якія давалі сваю
кроў зусім бясплатна, ра-
туючи паміраючых хворых.
Усім вядома, што выдатны
савецкі хірург—акадэмік
С. І. Спасакукоцкі адзін раз,
пасля праведзенай ім хвора-
му цяжкай аперациі, лёг на
той жа аперацийны стол і
для выратавання гэтага хво-
рага даў 500 мл сваёй кры-
ви.

У цяперашні час армія са-
вецкіх донараў з кожным
днём расце.

Аднак пастаянная патрэб-
насць у крыўі для пераліван-

ия задавальнеца не поў-
насцю.

Дзякуючы высокай свядо-
масці савецкіх людзей у на-
шай краіне разгарнуўся па-
трыятычны рух за бясплат-
ную дачу крыўі. Гэта зна-
чыць, што людзі даюць 200 мл крыўі адзін раз у
год, адказваючы ад гра-
шовай кампенсацыі. Ініцыя-
гарамі гэтага руху ў г. Мін-
ску з'яўляюцца медыцын-
скія работнікі, якія з поўнай
свядомасцю грамадзянскага
абавязку далі сваю кроў для
аднаўлення здароўя хворым.

Няма сумнення, што сту-
дэнты Беларускага дзяржа-
нага ўніверсітэта імя У. І.
Леніна не застануцца ў баку
ад такога гуманнага патрыя-
тычнага руху і возьмуть
приклад з медыцынскіх ра-
ботнікаў.

Донарства зусім няшкод-
на для здароўя чалавека,
але колькі гонару і павагі да
сябе можа прынесці вам
думка, што вашай кроўю вы-
ратавана жыццё або адно-
лена здароўе хворага.

Няхай жа кожны з вас вы-
кане свой грамадзянскі
абавязак.

Т. БАРТАШЭВІЧ.

НАМ ПІШУЦЬ

Танцаваць трэба вучыцца

НАВУЧЫЦЬ ЧАЛАВЕКА танцаваць, які да гэтага не меў аб танцах ніякага прадстаўлення,—вялікая і кар-
натаўская работа. Але яна не павінна зводзіцца толькі да агульных паніццяў. Неабходна выхуваць у калектыве салі-
стай і я мага больш: толькі ж дзякуючы ім можна на агля-
дах мастацкай самадзеянасці спадзявацца на ганарове пры-
звое месца.

У нашым жа ўніверсітэцкім танцевальным калектыве такіх салістай, якія дзіўна,—няма. Ні хто з мужчын калектыву не можа правільна, чотка выконваць шэнэ, піруэт, тур. З дзяўчатамі ў гэтых адносінах лепш, бо ім не прыходзіцца выконваць паветраныя і нізавыя рухі.

І як непрыемна адчувалі сябе мы, уздельнікі мінуўшага летам свята прыбалтыйскіх рэспублік у Рызе, дзе прысутнічалі прадстаўнікі танцевальных калектываў многіх саюзных рэспублік. Як мы захапляліся майстэрствам выканання ўкраінскіх сябров! Да адказу запоўнены

тыцыццісціны «Межэ-парк» апладыраваў украінскім студэнтам. Іх поспех у выступленнях—у салістах, у правільнай пастаноўцы кіраўніком работы ў калектыве.

Падобнага нельга сказаць пра нас. Уся рэпетыцыя праходзіць у пастаноўцы агульнага малонка танца, які адыхае не такую важную ролю, як выка-
нанне танцорам дакладных і неабходных рухаў, якія робяць танец маляўнічым, жыццерадас-
ным.

Кіраўнік Л. К. Алексютович не праводзіц належную работы з танцорамі. Гэта глумачыца нявиданнем мужчынскіх рухаў і правільнасці іх выканання. Тады паустае законнае патрабаванне да нашых кіраўнікоў—чаму б не запрасіць высока-
кваліфікаванага кіраўніка, са значным вопытам работы, а можа і не аднаго, а некалькіх.

Чаму б не ўзяць нам прыклад з Кіеўскага ўніверсітэта, дзе танцевальны калектыву налічвае звыш 100 чалавек і ёсьць некалькі чалавек кіраўнікоў? Належыць рашучым чынам рэар-

ганізацца работу танцавальнага калектыва.

Некалькі слоў аб акампанеменце. Нам, маючым у мастацкай самадзеянасці выдатны квартэт баяністай, танцаваць пад акампанемент аднаго баяна, якога, дарэчы сказаць, на сцэнах опернага тэатра або другіх сцэнах стаўшы амаль не чутна, сорамна. Няскромна з боку многіх члену танцевальнага калектыва лічыць наш калектыву лепшым на аглядзе мастацкай самадзеянасці ВНУ сталіцы, дзе асноўны сапернік—шудоўны танцевальны калектыв Палітэхнічнага інстытута на целю гарлаву вышэй нас. Сумна тое, што падобныя раз-
важанні чуюцца з боку кіраўніка. Нарааджаецца пачуццем пагарды да другіх калектываў.

Усім вядома, што залогам по-
спеху з'яўлеца праца і ящыц
раз праца. І нашым танцорам гэта праца неабходна, як па-
ветра.

А. ЛЕБЕДЗЕУ,
студэнт 3 курса юрыдычнага факультэта.

НЕДАХОПЫ Ў БЫЦЕ СТУДЭНТАЎ

Многа добрага і карыснага для задавальнеяния бытавых патрэб студэнтаў універсітэта зрабілі насы прафсаюзныя студэнцкія органы. Яны да-
памагаюць дзяканам і стыпендыйным камісіям пры назначэнні стыпендей і матэрыяльнай пад-
трымкі студэнтам, пры размеркаванні пущёвак у
дамы адпачынку, разам са студсаветамі змагаю-
ца за паліпшэнне санітарнага стану інтэрнатаў.

Аднак ўсё гэта не закрывае тых недахопаў, якія
есць ў работе. Недастаткова ўвагі з
боку жыллёва-бытавых камісій факультэтаў студэнтам, якія жывуць на прыватных кватэрах. На-
ват некаторыя прафбюро, менавіта філфака, у
спісе на выплату кватэрнай платы не ўнясло 27
студэнтаў

Недастаткова ўважліва адносяцца да сваіх аба-
вязкаў студэнты—дзяжурныя ў інтэрнатах: праpus-
каюць пабочныя асоб, не робяць запісу ў кініце
наведвальнікай. У інтэрнатах па вуліцы Кірава не-
знаёмая жанчына прадавала хусткі, а ў корпuse
«А» цыганка шукала жадаючых даведацца пра
свой лёс.

Асабліва дрэнна праводзіцца ў жыццё загад
рэктара аб распарадку дні студэнтаў у інтэрнатах.
Неабходна падкрэсліць, што грамадскія арганіза-
цыі і фізкафедра не зусім па-сур'езнаму аднесліся
да гэтага. Не падрхтаваны інструктыры для пра-
вядзення фіззарадкі, студэнты не азнаёмлены з
комплексам зарадкі. Усё гэта трэба выправіць.
Вялікую работу ў гэтым могуць правесці праф-
саюзныя арганізацыі.

Ф. КАМОЗА,
старшыня жыллёва-бытавой камісіі прафкома.

СДАЧА НОРМАЎ ГПА

ПЕРШЫ БЛІН КАМЯНОМ

ПЕРШЫЯ СПАБОР-
НИЦТВЫ на здачу нормаў ГПА адбыліся у спортзале БДУ 29 сакавіка. Мужчыны спаборнічалі ў пад-
цягнанні на перакладзіне, а жанчыны ў падыманні і апушкаванні тулава на гімнастычнай лаве.

Вынікі першага дня не радуюць. Першы блін, можна сказаць, камяном атрымаўся. І галоўным чынам з-за малой колькасці ўздельнікаў. З 8 факультэтаў сабралася усяго... 40 мужчын і 91 жанчына. Прычым, з 40 мужчын—15 было ад гістрафака, 7—ад хімфака, па 6—ад фізічнага і біялагічнага факультэтаў, 4—ад геаграфічнага і адзін—ад матэматычнага факультэта.

Па палаженню аб здачы нормаў на значок ГПА для таго, каб «зарабіць» адно ачко, мужчынам трэба падцягнуцца на перакладзіне 5 разоў, а жанчынам—падняць і апушкаваць тулава на гімнастычнай лаве 15 разоў. Дадатковы ачкі (мужчынам— па 5, жанчынам—па 2) налічаліся тым, хто «перавыконва» мінімальная норма.

Сярод 40 мужчын лепшага выніку дабіўся выкладчык В. Г. Кушнароў. Яму ўдалося падцягнуцца 15 разоў (51 ачко). Студэнт 3 курса гістрафака Ігнатовіч падцягнуўся 12 разоў (36 ачкоў), Гінтофт (3 курс фізфак) і Шмыгаў (3 курс гістрафак)—па 11 разоў (па 31 ачку).

А. ГУРСКІ.

,Інтэрнат выйшаў на зарадку...

8 ГАДЗІН РАНІЦЫ. Прачынающа інтэрнаты. Пра-
нізліва звінць званкі. Па калідорах бегаюць камен-
данты і гукаюць у дзвёры: «Пад'ём! Пад'ём! На
фіззарадку». Але вынікі няуцешныя. На здымку вы-
бачыце групу энтузіястаў, якія імправізуюць гімна-
стычныя практикаванні. Іх, нажаль, чацвёра. Няма
тут прадстаўнікоў ад фізкафедры. Яны нават не бываюць ра-
ніцою ў інтэрнатах. Вось так выконвацца рашэнне рэктарата
аб правядзенні фіззарадкі ў інтэрнатах.

Фота В. ШЭІНА.

ПЕРАД ВЯСЕННІМІ СТАРТАМІ

ПА ВЫІКАХ першын-
ства па лёгкай атлетыцы

ў зімовых умовах у знач-
най ступені можна меркаваць і
аб падрыхтоўцы каманд фы-
культэтаў да летніга спарты-
нага сезона. Мінула першын-
ство было праверкай вучэбна-
трэніровачнай работы выклад-
чыкаў, трэнераў і дзея-
нісці спартыўных бюро факультэтаў.
Трэба адразу ж сказаць: не
парарадавалі нас лёгкаатлеты. У
першынстве ўздельнічала каманда
150 студэнтаў. З іх толькі 31
выканаў разрадныя нарматы-
вы. Вынік другога спартыднага
разраду па камандзе два спарт-
смены. Эты факт гаворыць сам
за сябе. Значная колькасць
уздельнікаў ледзь-ледзь далі
камандзе залік, а многім і гэта
оказалася не пад сілу. Так, па
скаках у даўжыню ў мужчын
5 спартсменаў не змаглі дасяг-
ніцу выніку ў 5 м.

Варта напомніць, што ў пер-
шынстве па лёгкай атлетыцы ў
летніх умовах, якое адбудзе-
ца ў першай падове мая, у за-
лік пойдуть вынікі, якія даюць
не менш чым 400 ачкоў. І калі
ципер, у красавіку, спартсмены
не могуць набраць 300 ачкоў,
тык як будзе выглядаць
каманда ў маі? Над гэтым трэ-
ба задумачца.

Спаборніцтвы праводзіліся і
ў спартыдных залах (бег, скач-
кі) і на пляцоўках (штурхане
ядра, кіданне дыска). Як і ча-
калася, асноўная барацьба за
першое месца ў бегу на 30 м
у мужчын разграрэлася сярод
А. Вінаградава (гістрафак), Ю.
Кухаронка (гістрафак) і А. Са-
вельева (фізфак). У фінале пе-
рамог Ю. Кухаронак з вынікам
4,2 сек. У жанчын гэтую ды-
станцыю з пасрэдным вынікам
выиграла Т. Сахацкая (геа-
фак). Яна паказала 4,9 сек.

Па скаках у даўжыню толь-
кі Л. Станішэўскі (хімфак)
паказаў вынік трэцяга разраду—5,97 м. Прызыры А. Віна-
градав (гістрафак) і І. Шымано-
віч (хімфак) паказалі адпавед-
на 5,62 м і 5,55 м. Два новыя
рэкорды ўніверсітэта і для зі-
мовых. Але ў летніх умовах уста-
новіла студэнтка II курса філ-
фака М. Верамейчык. Яна кі-
нула дыск на 33,79 м. Ен жа
штурхані јадра дасягнула вы-
ніку 11,03 м. У мужчын па кі-
данні дыска і штурхані јад-
ра вынікі горшыя. Студэнт
юрафак А. Яшын паказаў у
кіданні дыска—33,79 м. Ен жа
далёк за ўсіх штурхані јадра—
11,37 м. Другое месца заняў У.
Сінікаў (фізфак). Па штур-
хані јадра ў мужчын ні адзін

Каманды залік

1. Гістрафак—13838
2. Хімфак—13046
3. Матфак—11894
4. Фізфак—11074
5. Геафак—9095
6. Юрфак—8420
7. Філфак—6643
8. Біяфак—4098

М. БАЙДЖИЕВ.

Да ўсіх студэнтаў універсітэта

УСТУПАЙЦЕ
Ў ДРУЖЫНЫ

З ВЯЛІКАЙ УВАГАЙ чыталі мы паведамленне аб прыняці ЦК КПСС і Саветам Міністраў СССР спецыяльнай пастановы аб удзеле працоўных у ахове грамадскага парадку.

Нас вельмі ўзрадавала, што ў пастанове адзначаецца, як дадатны, вопыт работы камса-мольскіх штабаў. Адзін з такіх штабаў быў створаны па разшэнню камітэта камсамола БДУ імя У. І. Леніна ў каstryчніку мінулага года. У яго задачу ўваходзіць ахова грамадскага парадку ў раёне праспекта імя Сталіна. З моманту стварэння штаба мы рэгулярна прымалі ўдзел у патрулюванні на горадзе. І нам відаць былі вынікі нашай работы, калі з месца ў месец усё радзей і радзей сустракаліся факты амаральных паводзін асобных грамадзян. А калі ў

гэту справу ўключыцца значна больш студэнтаў, калі мы створым універсітэцкую дружыну па ахове грамадскага парадку, у якую ўвойдуць сотні камсамольцаў, дык мы зможам яшчэ больш змагацца з антыграмадскімі праявамі, хуліганствам і п'янствам. І наогул, гэтыя з'явы знікнуць на заўсёды.

Сёння мы падалі заявы ў камітэт камсамола з просьбай залічыць нас ва універсітэцкую дружыну.

Мы заклікам ўсіх студэнтаў універсітэта ўступаць у дружыну па ахове грамадскага парадку.

Л. ВАСІЛЕУСКІ,
І. ЧАРНЕУСКІ,
М. СКАРАБАГАТАУ,
В. САДОУСКІ,
студэнты II курса
юрыдычнага факультэта.

Філалогія і
СПОРТ

Яна падвяла камекты

Дніамі адбыліся гарадскія спаборніцтвы па трохбор'і, арганізаваныя ЦК ДТСАФ і ЦК ВЛКСМ. Ад філалагічнага факультэта на гэтыя спаборніцтвы быў вылучаны мужчынскі і жаночыя каманды. Удзельнікі каманд у вызначаны час з'явіліся на месца збору, але... чамусьці сярод іх не было студэнткі I курса беларускага аддзялення Ганны Гайшун, якая павінна была выступаць у спаборніцтвах па бегу на 5000 м.

Адбылося гэта так. За дзень да прадстаічых спаборніцтваў Г. Гайшун дамовілася сабрацца ў інтэрнаце корпуса «А» ў 10 гадзін раніцы. Я забег у 23 пакой, дзе жыве Гайшун і спытаўся:

— Даё Ганна? Пара ўжо збіраца ў дарогу.

— Яе няма, паспела ўжо з раніцы збегчы ў бібліятэку,—

адказаі дзяўчыны, яе таварышы па пакою.

У вызначаны час пачаліся спаборніцтвы. Наша мужчынскія каманды паказала добрая вынікі ў бегу на 8000 м. Гонар факультэта ўдзялілі студэнты: Андрэянчык, Пашкевіч, Сіляўка, Макарэнка, Анісімаў і інш. Добрых вынікаў у спаборніцтве дабіліся дзяўчыны нашага факультэта: Казловіч, Загорская, Харко, Казакевіч. Спартыўныя камекты выступілі наогул нядрэнна. Аднак штрафных ачкоў нам пазбегнуць не ўдалося. Іх дала студэнтка Ганна Гайшун. Дарэчы, яна камсамолка. Цікава, як расцэнчываюць камсамольцы I курса беларускага аддзялення яе паводзіны?

П. ІВАНЧЫК,
старшыня камітэта
ДТСАФ філалагічнага
факультэта.

У камітэце ДТСАФ

* Цэнтральны аўтамотаклуб БССР 5 красавіка 1959 года праўодзіць першынство гор. Мінска па мотакросу сярод матацыклістаў-навікоў. Ад БДУ ў гэтых спаборніцтвах будуть удзельніцаць студэнты І. Левы (3 курс біяфак), В. Капцовіч (3 курс філфак), Я. Пятровіч (4 курс хімфак); усе яны выступаць на матацыклах ІЖ-49 з аб'емам цыліндраў да 350 куб. см. Зараз яны рыхтуюцца да гэтых спаборніцтваў.

* У аўтагуртку БДУ зараз зай-

маецца 178 студэнтаў, у тым ліку філалагаў—45, матэматыкаў—32, фізікаў—27, юрыстаў—20.

* 15 красавіка 40 аўтаматаў будуть трывама экзамен у ДАІ. На 1959 год намечана падрыхтаваць 240 шафераў і 90 матацыклістаў.

* Па разшэнню Ленінскага рабеннага камітэта ДТСАФ у першамайскай дэманстрацыі прымуць ўдзел 5 матацыклістаў БДУ на машынах з аб'емам цыліндраў да 350 куб. см.

ХУТКА

ФІНАЛ

Некалькі слоў пра першынство БДУ па настольнаму тэнісу. Гэты від спорту зарадзіўся ў БДУ зусім нічайна і як бы «бярэ разгон». Папулярнасць яго расце вельмі хутка. За першынство БДУ

змагаюцца 20 мужчын, разбітых на 2 падгрупы (на 10 чалавек). Пераможцы падгруп у матчы паміж сабою разыграюць 1-е—2-ое месцы. За трэцяе—чацвёртае месцы будуць змагацца ўдзельнікі, якія занялі 2-ія месцы ў падгрупах.

Э ту ЛЕГЕНДУ поведалі мне столетний Сатыбек, когдай я быў яшчэ маленькім. Мрачнага старика с умными, сверлящими глазами мало кто любил в нашай деревне, он, как и многие престарелые люди, быў ворчлив и каризмен, очень редко говорил с людьми, а если заговаривал, то с таким едким сарказмом, что односельчане старались меньше попадаться под огонь его беспощадного и злого языка.

А мы с ним были большими друзьями; стоило мне дать ему почувствовать, что я преклоняюсь перед его мудростью и седой бородой, как он становился добрым-добрым и начинал читать мне назидания, а это мания почти всех стареющих киргизов. Я всегда терпеливо слушал мудрую речь Сатыбека и старался как можно больше выразить своим видом покорность и послушание, зная, что он для иллюстрации обязательно расскажет интересный случай из своей полной горя и счастья, жизни, сказку или легенду.

Помню... Мы сидим с ним в юрте, уже давно перевернули за полночь. В открытый тундук нашего войлочного жилья, прищурив свои серебропесцые глазки, подмигивают далекие звезды. Казалось, они хотят узнать, что так весело кипит на трехножном кемеге и подсматривают, чем заняты два человека: один, только вступающий в жизнь, жаждущий солнца, света, но еще слепой и верящий всем и всему, а другой—прошедший огни и воды, видевший за свой век людей разных поколений, жестоких и добрых, героев и трусов, не раз испытавший любовь и ненависть, добро и зло.

— Ш-ш-ш,—шипит где-то горная река, наполняя все вокруг сдавленным шепотом. Шум падающей воды отражается от всех близлежащих скал, и невозможно определить, где именно ворочает огромные куски гранита и бесится дерзкий, горячий, как юноша, горный поток—избалованное, необузданное дитя синегрудых ледников и девственно чистых снегов.

Старец довольно долго мучал меня разговорами о матери, о том, что никакой сын не в силах отплатить ей за те лишения и заботы, которые испытывает она, чтобы воспитать свое чадо.

Его тусклый, гортанный тенор звучит в унион с шумом горного потока. Старец часто выражает свои мысли пословицами, афоризмами, стихами, нельзя, конечно, думать, что он сочинил их когда-то и помнит до сих пор, нет, он сочинял, рифмовал тут же, импровизируя. Вот и сейчас он как-то незаметно перешел на стихи..

Послушай, сын, твой дед сейчас
О сердце материнском поведет рассказ.
События, как небо, далеки,
И помнят их одни седые старики...

Давно-давно один могучий хан,
Быть может, Искандер, а может Тамерлан,
Джигита бросил юного в зиндан

За то, что воин смелый полюбил
Звезду, что лучезарней всех была светил,
(Их ночью евнух толстый подследил).

Рассвет встречал влюбленный под окном.
Где хана дочь, давным-давно забыл о нем.
Спала предутренним девичым сном.

Потом в подвале мрачном смерти ждал
И глаз три дня, три ночи сокол не смыкал.
К темнине подошел сам аксакал...

Гульні ў падгрупах яшчэ не закончыліся, але пераможца першай групы ўжо вызначыліся. Роўна і ўпэўнена правеу усе супрэчы Сасімовіч. Ён атрымаў перамог (з іх 6—3 лікам 2:0) і толькі ў адной супрэчы прайграў (Вінаградаву—0:2). Аднак гэтае паражэнне не змяніла становішча. Сасімовіч фактычна ўжо забяспечыў сабе выхад у фінал.

У другой падгрупе найбольшыя шансы на першое месца пакуль мае Салеев, які атрымаў 6 перамог у 6 супрэчах. Адно паражэнне мае Кавун, але ён правеу толькі трох супрэчы. Гульні ў падгрупах набліжаюцца да канца. Хутка фінал.

Баллада о
материнском
сердце

(По народным мотивам)

— Кого б хотел пред смертью повидать?
Проси, плебей,—спросил он,—брата или
матер?
(Таков всегда был ханский шариат).

— Одно, одно мою терзаєт грудь:
Хотел бы я, мой хан, идя на смертный путь,
На Вашу дочь в последний раз взглянуть!

— А чём за взгляд ты можешь заплатить?
— Я все отдаю!—вскричал в отчаяньи
джигит.
И хан решил над жертвой подшутить:

— А сможешь сердце матери родной
Ты вырезать живым и бросить предо мной?
— Да!—гордо крикнул воин молодой.

Быстрей архара к дому побежал...
Мать к сыну бросилась, а сын... а сын—
кинжал
Вонзил ей в грудь и сердце взял.

Прошальный бросил взгляд на теплый труп,
Стрелой помчался к хану, но споткнулся
вдруг.
Упал и сердце выпало из рук...

Потер колени, отряхнулся, встал...
— Ах, бедный мой сынок, не больно ли
упал?
Вдруг голос сердца слабо прозвучал.

И, как ребенок, зарыдал храбрец,
Молил: «Прости, ала! Верни ей жизнь,
творец!»
Но сердце мертвое молчало...

Старик замолк... В юрте воцарилася гробовая тишина... Алые языки костра давно утонули в земле, только изредка лениво вспыхивали огненные зрачки угольев, медленно превращающиеся в тлен, и тогда на миг озарялось желтое лицо седобородого, который сидел неподвижно, подобно каменному идолу—изваянию калмыцких степных мастеров...

О чём он думал?.. Может быть, и он вспомнил сейчас свою мать, ее далекие, далекие и всегда близкие сердцу черты, может быть, в его тускнеющей памяти воскрес какая-нибудь детский проступок, случившийся почти век тому назад...

Мне хотелось спросить: «А что было дальше?» Но не решился, видимо, боясь нарушить тишину.

Как прощальный взгляд умирающего, вспыхнул на миг уголек и угас навсегда. Мне показалось, что Сатыбек уснул, стало страшно и я спросил; голос мой дрожал, как сердце испуганного элика. Молчание...

— Да что дальше?—хотя ответил старец.—Дочь хана упросила отца помиловать юного воина, но, узнав, что он вырезал сердце матери, настояла на немедленной казни.

— Чон-ата, а разве сердце может говорить?—спросил я с детской наивностью.

— Сердце?—как будто сам у себя переспросил старик,—оо-о, еще как! Многое чувствует и знает сердце, многое могло бы оно сказать, да вот голова не всегда позволяет...

Потом еще о чём-то говорил спокойно, мерно, но я уже ничего не слышал и сам принимал участие в событиях старинной легенды.

Дружную, напористую ігру прадэмантравала ў прайшоўшым першынстве універсітэта па баскетболу каманда гісгфара. З вялікім натхненнем права ля яна апошняя ігры і атрымала запар чатыры перамогі.

Фота А. Міхайлава.